

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23Co/111/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2314202630
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 12. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Jankovičová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2015:2314202630.1

Uznesenie

Krajský súd Trnava v právnej veci navrhovateľa: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava 26, IČO: 35 792 752, zastúpený AK: JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., Kubániho 16, Bratislava, IČO: 47 233 516, proti odporcovi: M. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom Z. S. XXX, o zaplatenie 663,28 eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu v Galante č.k. 5C/215/2014-36 zo dňa 03. septembra 2014, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu I. stupňa sa r u š í a vec sa mu v r a c i a na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

Prvostupňový súd návrh navrhovateľa o zaplatenie sumy 575,41 eur, zmluvnej pokuty vo výške 131,42 eur, ročného úroku z omeškania 8,50 % vo výške 4,52 eur a ročného úroku z omeškania vo výške 8,50 % zo sumy 16 eur od 10.02.2014 do zaplatenia a zo sumy 575,41 eur od 15.08.2013 do zaplatenia zamietol. Vo zvyšnej časti súd konanie zastavil. Súd odporkyni náhradu trov konania nepriznal. Vykonaným dokazovaním má súd preukázané, že odporkyňa uzatvorila s navrhovateľom zmluvu o revolvingovom úvere, v zmysle ktorej jej bol poskytnutý úver vo výške 360 eur (vyplatený vo výške 308,26 eur) a ktorý mala splácať po 19,29 eur mesačne po dobu 42 mesiacov a revolving, ktorý bol odporkyni poskytnutý vo výške 189,81 eur (vyplatený vo výške 162,93 eur). Právny vzťah medzi účastníkmi založený predmetnou zmluvou o úvere je nevyhnutné posudzovať podľa zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. Zmluva o revolvingovom úvere je zmluvou o úvere, ktorá bola uzatvorená v zmysle ust. § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. Keďže však odporkyňa uzavrela predmetnú zmluvu ako spotrebiteľ (§ 52 ods. 4 Obč. zák.), na daný právny vzťah sa vzťahujú ustanovenia zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Nepochybne zmluva uzavretá medzi účastníkmi je teda spotrebiteľskou zmluvou v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa (zákona NR SR č. 250/2007 Z. z.), ktorý v § 3 ods. 3 ustanovuje, že každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách. Tento výklad je v súlade aj s komunitárnou úpravou ochrany spotrebiteľa v zmysle smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Podľa § 4 ods. 8 z.č. 250/2007 Z. z., navrhovateľ nesmie konať v rozpore s dobrými mravmi. Konaním v rozpore s dobrými mravmi sa na účely tohto zákona rozumie najmä konanie, ktoré je v rozpore so zžitými tradíciami a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby, alebo môže privodiť ujmu spotrebiteľovi pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklosti a praxe, využíva najmä omyl, lešť, vyhrážku, výraznú nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej slobody. V zmysle zmluvy výška ročného úroku z úveru predstavovala podľa zmluvy 70,02% ročne (v prípade revolvingu vo výške 76,21%), pričom z internetovej stránky NBS boli priemerné úrokové miery z úverov od 1 do 5 rokov v septembri r. 2010 15,47%. Dohoda o výške úrokov musí byť v súlade s § 39 Občianskeho zákonníka a § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom, inak je právny úkon absolútne neplatný. Súd považuje za rozporné s dobrými mravmi, ak sa poskytne spotrebiteľovi úver za cenu prevyšujúcu priemernú cenu porovnateľných úverov poskytovaných bankami a ak veriteľ využije tieseň spotrebiteľa jeho neskúsenosť, ľahkomyselnosť, rozrušenie, prípadne slabomyselnosť. Aj pri

nedbanlivosti veriteľa ide o vykorisťovanie spotrebiteľa a v takomto prípade je úverová zmluva v časti odplaty neplatná. O takýto stav pôjde vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 1MCdo 1/2009 zo dňa 31.07.2009). Súd považoval dohodu o úvere v časti odplaty pre rozpor s dobrými mravmi, pri ktorej bola dohodnutá výška úrokov 70,02 % a v prípade revolvingu 76,21% ročne za absolútne neplatnú, vzhľadom k tomu, že podstatným spôsobom prevyšovali úroky, ktoré boli poskytované v čase uzavretia zmluvy peňažnými ústavmi. Súd ďalej udáva, že podľa § 9 ods. 2 písm. k) z.č. 129/2010 Z. z., zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. I keď zmluva obsahuje počet splátok a splatnosť splátok, zmluva musí obsahovať aj uvedenie výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, teda s rozčlenením jednotlivých čiastok, nestačí teda uviesť len celkovú výšku splátok. Predložená zmluva o revolvingovom úvere zo dňa 02.09.2010 takýto konkrétny splátkový kalendár neobsahovala. Takáto informácia je pritom významná pre spotrebiteľa, najmä pokiaľ ide o jeho možnosť zhodnotiť na základe predloženého splátkového kalendára ekonomickosť poskytnutého úveru, posúdenie či požadovaný úrok za úver je pre neho výhodný, prijateľný, resp. aby spotrebiteľ bol schopný posúdiť celkovú výšku odplaty požadovanej navrhovateľom za poskytnutý úver. Nakoľko z predložených listinných dokladov vyplýva, že zmluva o revolvingovom úvere zo dňa 02.09.2010 presnú výšku, počet, a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov neobsahovala, je potrebné úver považovať za bezúročný a bez poplatkov, teda len v hodnote poskytnutej sumy. V ďalšom súd poukazuje i na to, že zmluva o revolvingovom úvere neobsahuje ani dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a to podľa ust. § 9 ods. 2 písm. f) z.č. 129/2010 Z. z., keď tu platí to isté, čo súd konštatoval už vyššie. Nakoľko odporca ako spotrebiteľ nemal k dispozícii splátkový kalendár, ktorý by mu prehľadne a jasne označoval jednotlivé splátky, to je ich splatnosť, výšku, z čoho pozostávajú, teda výšku úrokov a poplatkov a ani konečnú splatnosť, preto súd je toho názoru, že nebola splnená náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) a f) z.č. 129/2010 Z. z. Nakoľko v zmluve (ktorá podľa zmluvných dojednaní v čl. 2 nadobúda platnosť a účinnosť dňom podpisu dlžníka, spoludlžníka a veriteľa - teda v tomto prípade 02.09.2010) nebola splnená základná náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) a f) z.č. 129/2010 Z. z., podľa ktorých zmluva musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, teda rozčlenením jednotlivých čiastok, nie len výšku splátok ako aj dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, je potrebné považovať úver za bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. a) zák. č. 129/2010 Z. z.. Súd mal preukázané, že odporkyňa uhradila navrhovateľovi 659,15 eur. Nakoľko vzhľadom na už vyššie uvedené súd považuje úver za bezúročný a bez poplatkov (pre absenciu základných náležitostí zmluvy v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) a f) z.č. 129/2010 Z. z., ale aj z dôvodu neplatnosti odplaty), a vzhľadom k tomu, že odporkyňa zaplatila na úvere, ktorý jej bol poskytnutý sumu 659,15 eur, súd zohľadňoval rozdiel medzi tým, čo odporkyňa skutočne dostala (471,19 eur) a čo vrátila (639,86 eur + 19,29 eur), keď je zjavné, že navrhovateľovi zaplatila viac ako mala. K dohode o poskytnutí služby uzatvorenej podľa ust. § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka z dôvodu možnosti odkladu troch splátok súd ešte udáva, ide o formulárovú zmluvu, ktorej podmienky opäť neboli individuálne dojednané a súd je toho názoru, že spotrebiteľ túto podpísal v rozrušení, pričom navrhovateľ využil a zneužil svoje postavenie, ľahkomyselnosť, rozrušenie, prípadne slabomyselnosť spotrebiteľa. Výška odplaty (51,74 eur v prípade úveru a v prípade revolvingu 26,88 eur), o ktorú mala byť započítaním odporkyňi vyplatená nižšia suma (162,93 eur) ako bola dojednaná v zmluve (189,81 eur) síce bola dopísaná ručne, v konečnom dôsledku však nie je zjavné akým spôsobom bola uvedená odplata vyčíslená. Jej výška sa však opäť súdu javí ako výška, ktorá je v rozpore s dobrými mravmi pokiaľ jej výška dosahuje skoro trojnásobok mesačnej splátky, keď výška mesačnej splátky bola 19,29 eur a to najmä s prihliadnutím na odklad troch splátok. Preto opäť súd poukazuje na to, že takéto dojednanie odplaty je v rozpore s ust. § 3 ods. 1 OZ a v zmysle ust. § 39 OZ je neplatné. Tu súd poukazuje aj na rozhodnutie KS v Prešove pod č.k. 20Co/12/2012 zo dňa 16.10.2012: „Ak ide o zmluvnú odmenu, potom odmena, resp. odplata za úver v rozsahu 85% resp. 88% zjavne vybočuje z rámca akéhokoľvek úverovania, ktoré by bolo akceptovateľné z hľadiska dobrých mravov a nie je dôvod na iné, ako úžerné označenie takýchto úrokov (porov. Rozhodnutie NS SR 5Cdo 26/11 o neplatnosti 48% úrokov pre rozpor s dobrými mravmi. Hmotnoprávny základ pre takýto záver dáva ustanovenie § 39 OZ“. Preto z vyššie uvedených dôvodov, keďže je zjavné i z prehľadu splátok odporkyne, že táto sa vzhľadom k tomu, že súd posúdil predmetnú zmluvu v časti odplaty za neplatnú a keďže zmluva nespĺňala náležitosti v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. k) a f) z.č. 129/2010 Z. z. za bezúročnú a bez poplatkov, nedostala s plnením do

omeškania a preto navrhovateľovi (i s ohľadom na to, že odporkyňa mu uhradila sumu 639,86 eur + 19,29 eur po podaní žaloby) nemohol v zmysle zmluvy vzniknúť ani nárok na zmluvnú pokutu dojednanú v čl. 14 bod 14.1 VOP a ani nárok na úroky z omeškania. Z vyššie uvedených dôvodov preto súd návrh o zaplatenie vyššie uvedenej istiny, požadovaných úrokov z omeškania ako i zmluvnej pokuty ako nedôvodný zamietol. Vzhľadom k dispozičnému právu navrhovateľa, ktorý si uplatnil oproti pôvodnému nároku z 18.11.2013 svojím podaním zo dňa 24.06.2014 zaplatenie sumy 575,41 eur, zmluvnej pokuty vo výške 131,42 eur, ročného úroku z omeškania 8,50 % vo výške 4,52 eur a ročného úroku z omeškania vo výške 8,50% zo sumy 16 eur od 10.02.2014 do zaplatenia a zo sumy 575,41 eur od 15.08.2013 do zaplatenia, vo zvyšnej časti prevyšujúcej nárok navrhovateľa na zaplatenie istiny, úrokov z omeškania a zmluvnej pokuty, v ktorej časti súd návrh zamietol, súd konanie vo zvyšku (v časti, kde navrhovateľ zobral návrh späť) zastavil. O trovách konania v časti, kde súd návrh zamietol rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p., keď odporkyňa ako procesne úspešný účastník (v časti, kde súd návrh zamietol) má právo na náhradu trov konania, avšak nakoľko si žiadne neuplatnila a zo spisu jej žiadne nevyplývajú, preto jej súd náhradu trov konania nepriznal. V časti, kde súd konanie zastavil rozhodol podľa ust. § 146 ods. 2 veta prvá O.s.p., nakoľko i keď odporkyňa priznala, že dňa 06.02.2014 uhradila sumu 19,29 eur (ktorú skutočnosť súdu i preukázala predložením poštovej poukážky) navrhovateľovi avšak ako poslednú, navrhovateľ oproti pôvodnej sume 633,28 eur svojím podaním zo dňa 24.06.2014 žiadal odporkyňu zaviazat' na zaplatenie sumy 575,41 eur, teda o 57,87 eur menej. Nemožno teda povedať, žeby odporkyňa zavinila zastavenie konania v časti, kde toto bolo zastavené.

Navrhovateľ podal v časti výroku, ktorým sa návrh zamietá a v časti výroku o trovách konania ako závislému výroku odvolanie. Namietal postup konajúceho súdu, ktorý vo veci nerozhodoval na základe príslušnej právnej normy, skutkový stav zistil neúplne a vec nesprávne posúdil aj po právnej stránke. Záver súdu o neplatnosti zmluvy v časti dojednania odplaty je v rozpore s platnou právnou úpravou. Súd vo veci nevychádzal z príslušnej právnej normy. Z napadnutého rozsudku je zároveň nepreskúmateľné, prečo súd vo veci nepostupoval na základe príslušnej právnej normy a podľa nej neposudzoval výšku odplaty. Vzhľadom k tomu navrhovateľ proti rozsudku namieta nielen nezákonnosť posúdenia veci po právnej stránke. Takýto spôsob rozhodovania a zdôvodnenia rozsudku odporuje § 157 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého súd má v rozsudku uviesť svoje skutkové závery a následné právne posúdenie. V tomto prípade chýba akékoľvek zdôvodnenie, prečo súd vo veci neaplikoval ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (02.09.2010). Posudzovanie veci podľa nepríslušnej právnej normy, je dôvodom pre zrušenie rozhodnutia. Otázka odplaty za spotrebiteľské úvery a jej obmedzenie bolo z hľadiska vývoja právnej úpravy predmetom výslovnej regulácie od 01.07.2008 (kedy účinnosť Nariadenia vlády č. 238/2008 Z.z., ktorým sa vykonávali ustanovenia § 3 ods. 10 a 11 zákona č. 258/2001 Z.z.). Po zrušení zákona č. 258/2001 Z.z. zákonodarcia určil, že maximálna odplata bude stále regulovaná explicitne (a nie všeobecne, na základe pravidla o dobrých mravoch) a danú úpravu zaviedol do zákona č. 40/1964 Zb. Otázka odplaty nemá byť posudzovaná podľa dobrých mravov, ale podľa osobitnej a výslovnej právnej úpravy. To, že konajúci súd namiesto zákona rozhoduje podľa s vecou nesúvisiacim rozhodnutím Najvyššieho súdu SR je samo o sebe dôvodom pre záver, že napadnutý rozsudok je nezákonným, ale súčasne že je otázný vôbec súlad postupu a rozhodnutia súdu s ústavnými mantinelmi súdneho rozhodovania. Výška odplaty za úver poskytnutý na základe spotrebiteľskej zmluvy bola ku dňu 02.09.2010 výslovne regulovaná, a to v zmysle ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka účinného ku dňu uzavretia zmluvy Ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. V zákone bolo teda výslovne určené, že pri porovnávaní sa má zabráť nielen hodnota obvyklej odplaty, ale aj spôsob a miera zabezpečenia záväzku, objem poskytnutých prostriedkov a lehotu splatnosti. Súd toto vôbec nerespektoval. Zároveň navrhovateľ namieta aj dôvodnosť záverov súdu, kedy by úver poskytnutý na základe zmluvy mal byť považovaný za bezúročný a bez poplatkov. K údajnej absencii náležitostí - konečnej splatnosti úveru poukazuje navrhovateľ na to, že údaj o konečnej splatnosti úveru vyjadrený dátumom splatnosti poslednej splátky je uvedený v Oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi tvoriacom súčasť zmluvy. Zmluva o revolvingovom úvere je uzavretá na dobu neurčitú, kedy jej predmetom je poskytnutie úveru a za dohodnutých podmienok poskytnutie revolvingu. Táto skutočnosť z hľadiska racionálneho výkladu zákona znamená, že konečnú splatnosť úveru je vždy možné určiť s ohľadom/pre úver (revolving). Ak dôjde k poskytnutiu úveru revolvingu, potom tiež po jeho poskytnutí vie, kedy je konečná splatnosť úveru. Konečná splatnosť úveru vyjadruje informáciu, kedy má byť úver - za predpokladu dodržiavania zmluvy - uhradeným a dôvodne k zániku záväzku. Z materiálnej stránky ide teda o údaj obsahovo zhodný s údajom Dátum splatnosti poslednej splátky. Aj v článku 4., ods. 4.6 zmluvných dojednaní zmluvy o

revolvingovom úvere sa uvádza, cit. „Úver je po každom revolvingu splatný podľa nového splátkového kalendára, s ktorým bude DIžník oboznámený. Deň splatnosti poslednej splátky úveru, resp. revolvingu podľa posledného splátkového kalendára je dňom konečnej splatnosti úveru. Určiť uvedený dátum v čase podania žiadosti o poskytnutie revolvingového práva nielen nevyžaduje, ale objektívne sa daný údaj určiť ani nedá. V čase podania žiadosti totiž nie je možné určiť splátkový kalendár z hľadiska toho, kedy nastane presne splatnosť poslednej splátky (problematickým, nie je určenie dňa splatnosti v tom - ktorom mesiaci, ale určenie mesiaca kedy stanovenej tejto skutočnosti závisí od schválenia žiadosti a teda uzavretia zmluvy). Ani záver súdu ohľadne nedostatku ďalšej náležitosti - počet, termíny a výška splátok istiny, úrokov a iných poplatkov nie je správnym. Uzavretá zmluva obsahuje stanovenie počtu splátok, ich výšku a termíny splatnosti. Požiadavky na samostatné rozpisovanie výšky, počtu a termínov splatnosti splátok úrokov, istiny zákon nevyžaduje. Súd v odôvodnení rozsudku pritom neuvádza žiadne zdôvodnenie jeho výkladu (napríklad z hľadiska teleologického výkladu daného ustanovenia, jazykového a podobne). Interpretácia právnej normy upravujúcej náležitosti zmluvy, ktorá podľa záveru súdu nebola dodržaná, tak z napadnutého rozsudku nie je ani len preskúmateľná. Záver súdu pritom popiera aj Smernica 2008/48/EHS zo dňa 23.04.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice 87/102/EHS. Z ustanovenia článku 10, ods. 2 písm. h) vyplýva, že zmluva o spotrebiteľskom úvere má obsahovať výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia. Požiadavka a spôsob výkladu § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z., tak odporuje aj citovanému ustanoveniu smernice. Zmluva uzavretá medzi účastníkmi konania obsahuje výšku splátky, termín jej splatnosti ako aj počet splátok. Zákon o spotrebiteľských úveroch účinný v čase uzavretia zmluvy o revolvingovom úvere nevyžadoval, aby boli sumy istiny, úroku a iných poplatkov tvoriace jednu splátku uvedené jednotlivo popri sebe. Takáto požiadavka by mala reálne a praktické opodstatnenie len vtedy, ak by sa istina, úroky alebo poplatky uhrádzali v iných termínoch splatnosti, v rôznych počtoch splátok a podobne. V prípade, ak splátkou sa uhrádza aj istina a úrok nemá rozlišovanie danej splátky na časť istiny a časť úrok žiadny reálny a praktický význam. Absencia zákonných a obligatórnych náležitostí zmluvy o revolvingovom úvere podľa zákona č. 129/2010 Z.z. platného v čase uzavretia zmluvy nenastala a rovnako nie je zákonný dôvod na posúdenie poskytnutého úveru ako bezúročného a bez poplatkov. Z napadnutého rozsudku nevyplýva žiadne zdôvodnenie toho, či súd sa zaoberal všetkými, vo veci predloženými listinami tvoriace zmluvu o revolvingovom úvere. Vo všeobecnosti navrhovateľ uvádza, že „listina“ ako materiálny nositeľ určitého obsahu môže pozostávať aj z niekoľkých strán. Z hľadiska ust. § 40 ods. 3 Občianskeho zákonníka je písomná forma právneho úkonu zachovaná vtedy, ak je listina o tomto právnom úkone aj podpísaná. Zákon nevyžaduje, aby jednotlivé strany tvoriace listinu o právnom úkone boli samostatne podpísované. Z článku 7, ods. 7.1 zmluvy o revolvingovom úvere vyplýva, že oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi predstavuje jeho neoddeliteľnú súčasť. Zmluvná sloboda účastníkov zmluvy zahŕňa nielen právo uzavrieť zmluvu s určitým obsahom, ale aj právo dohodnúť sa na mechanizme vzniku zmluvy, ako a čím bude zmluva tvorená a pod. Obsah zmluvy ako právneho úkonu je možné určiť aj odkazom na iné ustanovenia. Uvedené podporuje aj rozsudku NS ČR publikovaný v časopise Právní rozhledy, číslo 4, ročník 199 na str. 204, sp. zn. 3Cdon 1396/96 a tiež rozsudok sp. zn. 33Odo/714/2001 uverejnený pod číslom 1/2003 Zbierky súdnych rozhodnutí a stanovísk. Navrhovateľ týmto napáda aj záver súdu o tom, kedy by výška odplaty podľa dohody o poskytnutí služby mala byť v rozpore s dobrými mravmi. Okrem tohto arbitrárneho konštatovania sa v napadnutom rozsudku neuvádza ani len vymedzenie pojmu „dobré mravy“, čo je ich obsahom vo vzťahu k otázke poplatku za službu. V napadnutom rozsudku pritom absentuje vôbec zhodnotenie toho, že dohoda o poskytnutí služby nemusí byť uzavretá, aký je jej význam, aký je význam služby odkladu splatnosti splátok a pod. Rozpor s dobrými mravmi nie je možné usudzovať len na základe toho, že sa posudzuje len niektorá časť z právneho úkonu bez toho, aby sa do úvahy brali všetky, vo veci relevantné skutočnosti. Navrhovateľ preto podáva odvolanie z dôvodov podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a) v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f) a písm. h) O.s.p., podľa ust. § 205 ods. 2 písm. e) v spojení s ust. § 205a ods. 1 písm. b) O.s.p., podľa ust. § 205 ods. 2 písm. c), d) a f) O.s.p.. Na základe uvedeného navrhovateľ navrhuje, aby odvolací súd zmenil rozsudok v napadnutej časti tak, že odporcu zaviazne na zaplatenie žalovaných nárokov, ohľadne ktorých bol návrh zamietnutý, k náhrade trov konania a k náhrade trov právneho zastúpenia v konaní pred súdom prvého stupňa, a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku, alternatívne aby odvolací súd zrušil rozsudok a vec vrátil súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie. Navrhovateľ si uplatňuje nárok na náhradu trov odvolacieho konania za zaplatený súdny poplatok za odvolanie a náhradu trov právneho zastúpenia v odvolacom konaní vo výške 55,47 eur vrátane DPH (1 úkon - odvolanie vo výške 45,82 eur vrátane DPH /38,18 eur + DHP 7,64 eur/, 1 x režijný paušál 9,65 eur vrátane DPH /8,04 eur + DPH 1,61 eur/).

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), potom čo zistil, že odvolanie bolo podané včas a oprávnenou osobou (§ 201 a § 204 O.s.p.), prejednal vec nielen obsahom a dôvodmi podaného odvolania (§ 212 ods. 1), ale aj vo výroku, v ktorom nebolo podané odvolanie (vo zvyšnej časti sa konanie zastavuje), pretože v zmysle ust. § 212 ods. 3 O.s.p. odvolací súd prihliada na vady konania pred súdom I. stupňa, ak mal za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Preto bez nariadenia pojednávania, postupom podľa ustanovenia § 214 ods. 2 O.s.p., vec preskúmal a zistil, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je nepreskúmateľné, čím sa odňala účastníkom možnosť konať pred súdom.

V zmysle ust. § 157 ods. 2 O.s.p., v odôvodnení rozsudku a v spojení s ust. § 167 ods. 2 O.s.p. i uznesenia, (použitých s odkazom na § 251 ods. 4 O.s.p.), súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Z ust. § 157 ods. 2 O.s.p. vyplýva, že odôvodnenie rozhodnutia má obsahovať výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti samotného výroku rozsudku. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vypoariadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Účelom odôvodnenia rozhodnutia predovšetkým je preukázať správnosť rozhodnutia a jeho odôvodnenie súčasne musí byť i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutia, t.j. musí byť preskúmateľné.

Spravodlivým prejednaním veci je súdne konanie, ktoré rešpektuje všetky procesné zásady a princípy, ktoré tvoria súčasť štruktúry základných ľudských práv a slobôd. Podľa nálezu Ústavného súdu I. ÚS 26/94 obsah práva na súdnu ochranu uvedený v čl. 46 ods. 1 Ústavy nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva na súdnu ochranu alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom upravené relevantné konanie súdov. Každé konanie súdu, ktoré je v rozpore so zákonom je potom porušením Ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu. Pod odňatím možnosti konať pred súdom treba potom rozumieť závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a čl. 36 ods. 1 Listiny je potom aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Vyjadruje to aj znenie vyššie citovaného ust. § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku.

Porovnajúc odôvodnenie preskúmaného rozhodnutia prvostupňového súdu s vyššie uvedenými kritériami, je zrejmé, že prvostupňový súd sa nimi dôsledne neriadil.

Podľa ust. § 96 O.s.p.

(1) Navrhovateľ môže vziať za konania späť návrh na jeho začatie, a to sčasti alebo celkom. Ak je návrh vzatý späť celkom, súd konanie zastaví. Ak je návrh vzatý späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví.

(2) Súd konanie nezastaví, ak odporca so späťvzatím návrhu z vážnych dôvodov nesúhlasí; v takom prípade súd po právoplatnosti uznesenia pokračuje v konaní.

(3) Nesúhlas odporcu so späťvzatím návrhu nie je účinný, ak dôjde k späťvzatiu návrhu skôr, než sa začalo pojednávanie, alebo ak ide o späťvzatie návrhu na rozvod, neplatnosť manželstva alebo určenie, či tu manželstvo je alebo nie je. V takomto prípade súd rozhodne o zastavení konania do 30 dní od späťvzatia návrhu.

Ustanovenie rešpektuje navrhovateľa ako dominus litis. Iba výnimočne, ak navrhovateľ vezme návrh späť, súd konanie nezastaví. Je to tak iba v prípade, ak odporca so späťvzatím návrhu z vážnych

dôvodov nesúhlasí. O nesúhlase so späťvzatím súd rozhodne uznesením, proti ktorému je prípustné odvolanie (§ 201).

Nesúhlas odporcu so späťvzatím nie je účinný, a teda netreba ani zisťovať jeho stanovisko, ak

- došlo k späťvzatiu návrhu skôr, než sa začalo pojednávanie,
- ide o späťvzatie návrhu na rozvod,
- ide o neplatnosť manželstva alebo určenie, či tu manželstvo je alebo nie je.

V prípadoch, keď nesúhlas odporcu so späťvzatím nie je účinný, je procesná situácia jednoznačná, súd nemôže rozhodnúť inak, ako konanie zastaviť. Vzhľadom na túto skutočnosť a v záujme zrýchlenia súdneho konania novela (zákon č. 388/2011 Z.z. <.) od 1. januára 2012 uviedla do praxe 30 dňovú lehotu, v ktorej súd musí o späťvzati návrhu rozhodnúť. Predmetná lehota sa počíta od doručenia späťvzatia návrhu, ktorý netrpí vadami.

Súd nemusí zastaviť konanie podľa § 96 ods. 1 v prípade, ak ide o konanie, ktoré môže súd začať aj bez návrhu, ak dospeje k záveru, že sú na takéto konanie dôvody.

O zastavení konania súd rozhoduje uznesením. Uznesenie o zastavení konania nemožno považovať za rozhodnutie, ktorým sa upravuje vedenie konania v zmysle § 202 ods. 3 písm. a) <.. Preto proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie. Vyhovieť odvolaniu bude možné iba výnimočne, a to v prípade, ak došlo k nesprávnemu hodnoteniu prejavu navrhovateľa, alebo ak súd nevzal do úvahy vážne dôvody odporcu, pre ktoré nesúhlasil so späťvzatím návrhu.

Navrhovateľ žaloval na zaplatenie sumy 633,28 eur, zmluvnú pokutu vo výške 0,065% denne a úrok z omeškania vo výške 1,775% ročne zo sumy 19,29 eur od 12.10.2010 do 8.11.2010, - zo sumy 19,29 eur od 12.01.2011 do 16.01.2011, - zo sumy 19,29 eur od 12.07.2011 do 13.07.2011, - zo sumy 19,29 eur od 12.01.2012 do 15.01.2012, - zo sumy 19,29 eur od 12.03.2013 do 22.04.2013, - zo sumy 16,00 eur od 23.04.2013 do 27.05.2013, - zo sumy 19,29 eur od 12.04.2013 do 27.05.2013, - zo sumy 16,00 eur od 28.05.2013 do 8.7.2013, - zo sumy 19,29 eur od 12.5.2013 do 08.07.2013, - zo sumy 16,00 eur od 09.07.2013 do 08.09.2013, - zo sumy 19,29 eur od 12.06.2013 do 08.09.2013, - zo sumy 16,00 eur od 09.09.2013 do 05.11.2013, - zo sumy 19,29 eur od 12.07.2013 do 05.11.2013, - zo sumy 16,00 eur od 06.11.2013 do zaplatenia, - zo sumy 19,29 eur od 12.08.2013 do zaplatenia, - zo sumy 597,99 eur od 15.08.2013 do zaplatenia, - tak, že tento úrok z omeškania a táto zmluvná pokuta spolu neprevýšia sumu 360 eur a odo dňa nasledujúceho po dni, v ktorom celková suma tohto úroku z omeškania a tejto zmluvnej pokuty dosiahne sumu 360 Eur len 8,5 % ročný úrok z omeškania zo sumy 633,28 eur do zaplatenia a na náhradu trov konania. Prvostupňový súd rozhodol výrokom, ktorým návrh navrhovateľa o zaplatenie sumy 575,41 eur, zmluvnej pokuty vo výške 131,42 eur, ročného úroku z omeškania 8,50 % vo výške 4,52 eur a ročného úroku z omeškania vo výške 8,50 % zo sumy 16 eur od 10.02.2014 do zaplatenia a zo sumy 575,41 eur od 15.08.2013 do zaplatenia zamietol. Vo zvyšnej časti súd konanie zastavil. Súd odporckyni náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení uviedol, že vzhľadom k dispozičnému právu navrhovateľa, ktorý si uplatnil oproti pôvodnému nároku z 18.11.2013 svojím podaním zo dňa 24.06.2014 zaplatenie sumy 575,41 eur, zmluvnej pokuty vo výške 131,42 eur, ročného úroku z omeškania 8,50 % vo výške 4,52 eur a ročného úroku z omeškania vo výške 8,50% zo sumy 16 eur od 10.02.2014 do zaplatenia a zo sumy 575,41 eur od 15.08.2013 do zaplatenia, vo zvyšnej časti prevyšujúcej nárok navrhovateľa na zaplatenie istiny, úrokov z omeškania a zmluvnej pokuty, v ktorej časti súd návrh zamietol, súd konanie vo zvyšku (v časti, kde navrhovateľ zoberal návrh späť) zastavil. Takýto dispozičný úkon navrhovateľa sa však v celom spise nenachádza. Pred pojednávaním (03.09.2014), oznamuje listom z 28.08.2014, že ospravedlňuje neúčast' na pojednávaní a trvá na žalobe v plnom rozsahu. a navrhuje jej vyhovieť. Prvostupňový súd na pojednávaní 03.09.2014 v zápisnici uvádza neprítomnosť navrhovateľa a po otvorení pojednávania konštatuje, že navrhovateľ sa svojim upresneným návrhom zo dňa 24.06.2014 domáhal zaplatenia istiny 575,41 eur, zmluvnej pokuty vo výške 131,42 eur, úroku z omeškania 8,50 % vo výške 4,52 eur a ročného úroku z omeškania vo výške 8,50 % zo sumy 16 eur od 10.02.2014 do zaplatenia a zo sumy 575,41 eur od 15.08.2013 do zaplatenia. Odporkyňa na to reagovala, že 06.02.2014 poslala naposledy navrhovateľovi splátku na úver vo výške 19,29 eur a od tej doby nič neuhradila. V liste z zo dňa 24.06.2014 domáhal navrhovateľ zaplatenia istiny 575,41 eur,

zmluvnej pokuty vo výške 131,42 eur, úroku z omeškania 8,50 % vo výške 4,52 eur a ročného úroku z omeškania vo výške 8,50 % zo sumy 16 eur od 10.02.2014 do zaplattenia a zo sumy 575,41 eur od 15.08.2013 do zaplattenia. V tomto liste vyčísliť a vyrátal zmluvnú pokutu na 131,42 eur, preto upravil žalobu tak, že popri neuhradených splátkach úveru (spolu vo výške 575,41 eur), požadoval úhradu vyčíslenej zmluvnej pokuty vo výške 131,42 eur a (úrok z omeškania vo výške 8,5 % p.a.), vyčísliť úrok v tabuľke a uviedol, že takto vyčíslený úrok predstavuje 4,52 eur. Popri vyčíslenom úroku z omeškania si navrhovateľ uplatnil aj nárok na zapl. 8,5 % úroku z omeškania zo sumy 16 eur od 10.02.2014 do zaplattenia a zo sumy 575,41 eur od 15.08.2013 do zaplattenia. Vôbec nezobral vo zvyšku svoj návrh späť a nežiadal konanie vo zvyšnej časti zastaviť. Takto to bez dispozitívneho úkonu navrhovateľa sám urobil súd I. stupňa. Navyše čo aj k čiastočnému späťvzatiu je potrebný súhlas odporcu podľa ust. § 96 ods. 2 O.s.p. Keďže navrhovateľ takýto dispozitívny úkon nevykonal, nemohol súd I. stupňa rozhodovať o zastavení vo zvyšnej časti potom ako zamietal nárok o zaplattenie sumy 575,41 eur, zmluvnej pokuty vo výške 131,42 eur, ročného úroku z omeškania 8,50 % vo výške 4,52 eur a ročného úroku z omeškania vo výške 8,50 % zo sumy 16 eur od 10.02.2014 do zaplattenia a zo sumy 575,41 eur od 15.08.2013 do zaplattenia. Týmto sa jeho rozhodnutie stalo nepreskúmateľným pre nezrozumiteľnosť a odňala sa tak účastníkom konať pred súdom. Na túto procesnú vadu preto prihliadal odvolací súd, nakoľko mal za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Tým, že nezobral navrhovateľ v časti návrh späť, ale súd tak rozhodol, akoby vzal späť, nerozhodol tak súd o celom návrh pôvodnom, nesprávne zastavil konanie hoci tu nemal predpoklady v zmysle ust. § 96 ods. 1, 2 O.s.p..

S poukazom na vyššie uvedené zdôvodnenie, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa, s použitím ust. § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p., keďže sa ním účastníkom odňala možnosť konať pred súdom, zrušil, a podľa ods. 2 citovaného ustanovenia vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

V ďalšom konaní jednoznačne uvedie navrhovateľ ktorú časť z pôvodného návrhu zo dňa 7.2.2014 berie späť a žiada v nej konanie zastaviť a špecifikuje pohľadávku, zmluvnú pokutu a úrok, o ktorom nároku žiada rozhodnúť. Až potom bude môcť súd I. stupňa zastaviť konanie po dispozitívnom úkone navrhovateľa § 96 ods. 1 O.s.p., len so súhlasom odporkyne podľa § 96 ods. 2 O.s.p. a rozhodnúť o zvyšnej upravenej časti návrhu navrhovateľa.

Podľa ust. § 224 ods. 3 O.s.p. rozhodne prvostupňový súd o trovách tohto odvolacieho konania.

Toto rozhodnutie bolo prijaté v senáte počtom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je možné podať odvolanie.